

УДК 611(092)(477) козлов
DOI: 10.24061/1727-0847.23.3.2024.59

Професор В. О. Козлов (1940-2009)

**ПАМ'ЯТІ ПРОФЕСОРА ВОЛОДИМИРА ОЛЕКСІЙОВИЧА КОЗЛОВА
(ДО 75 – РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ) – ВЕЛИКОГО ВЧИТЕЛЯ,
ДРУГА ТА ЛЮДИНИ, СПРАВА ЯКОЇ ЖИВЕ У ПРАЦЯХ ТА СЕРЦЯХ
ЙОГО УЧНІВ, ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ...**

*Кожен може бути великим, оскільки кожен
може служити людям.*

*Щоб служити людям потрібне лише серце,
сповнене милосердя.*

Потрібна душа, створена любов'ю.

Мартін Лютер Кінг

26 червня 2024 року відомому українському вченому Козлову Володимирі Олексійовичу виповнилося б славних 75 років.

Народився Володимир Олексійович 26 червня 1949 р., у місті Кіровськ Мурманської області. У 1968 році закінчив Кіровське медичне училище, а у 1976 році – медичний факультет Дніпропетровського медичного інституту. Після

закінчення Дніпропетровського медичного інституту був відправлений, згідно з державним розподілом, у Дніпропетровський медичний інститут на кафедру анатомії людини, де з 1976 по 1977 роки працював старшим лаборантом, а з 1977 по 1984 роки – старшим викладачем на кафедрі анатомії Дніпропетровської медичної академії. У 1989 році захистив докторську дисертаційну роботу на тему:

«Структурна організація передсердь в онтогенезі». У тому ж році і по 1993 рік – професор кафедри анатомії людини ДМА, а з 1993 по 2009 рік (до 10 березня) завідувач кафедри анатомії людини Дніпропетровської медичної академії.

Володимир Олексійович завжди багато уваги приділяв своїм учням, яким прищепив віру в себе, впевненість та відданість своїй справі, чесність у науці та житті, а головне – свободу мислі та дбайливе і трепетне ставлення вже до своїх учнів, але пам’ятав й любив свою сім’ю – шановну жінку Катерину Олександрівну та двох синів – Сергія та Олександра, але, сьогодні, дуже б пишався своїми онуками – Катенькою, яка є студенткою медичного університету та Ванею, який вступив у цьому році в медичний ліцей. «Кожне благородне життя залишає свої нитки назавжди вплетеними у справу світу, а отже, дедалі більше зростає міць людства зі здоровим корінням і гілками все вище, що піднімаються до неба», писав, Джон Рескін.

10 березня 2009 року Володимира Олексійовича не стало. Він був похований на Запорізькому цвинтарі у місті Дніпро.

Він дуже любив життя, родину, друзів, учнів, справу, якою займався, любив жарти, простий відпочинок з близькими та друзями. Старший син, Сергій Володимирович Козлов, після його смерті,

писав про батька: немає безкорисливо люблячого серця, немає рук, що зігріють у обіймах, немає слів, що дарують надію, поради не почувеш більше вголос, і критики, що вселяє перемогу ... Своїх учнів, Володимир Олексійович, вчив не нарікати на долю, а жити і радіти з того, що маєш і як найбільше допомагати, заохочувати, вчити і підтримувати, виховувати силу духу, таку необхідну в майбутньому лікарю. Знав, що життя є безперервна боротьба тіла і духу, і в цій боротьбі дух завжди залишається переможцем, але перемога ця ніколи не остаточна, ця боротьба нескінченна, вона – то і складає сутність життя. Його девізом по життю було намагання «робити, що можеш, з тим, що маєш там, де ти є». Він був дуже успішною людиною, тому що сміявся часто і охоче, завоював повагу інтелігентних людей та прив’язаність дітей домігся справедливої оцінки з боку об’єктивних критиків і витримав зраду уявних друзів, цінував прекрасне і знаходив найкраще в людях, присвятив себе гідній справі, намагався все своє життя жити так, щоб усім, навколо нього, на землі стало хоч трохи легше дихати та працювати, бо він поблизу. Ми вдячні долі за те, що він був з нами з самого початку нашого викладацького та наукового шляху і за те, що просто був у нашому житті і залишається в нашій пам’яті ... Він жив і буде жити, доки його пам’ятають...

Люблячі колеги та ті, хто пам’ятає...

Надійшла 02.07.2024 р.